

KVS & Tristero, 'A map of the world'

Als de spelers-makers van de Brusselse collectieven Tristero en Dito'Dito aan de slag gaan met een toneeltekst van David Hare (de scenarist van o.a. *The Hours* en *The Reader*), mag je er gif op innemen dat er heel wat spannends gebeurt.

Het begint al met de setting van 'A map of the world'. Op een Unesco-top over armoede in 1978 in Bombay ontmoeten de afgevaardigden elkaar in de lobby's en de wandelgangen van het retro decor. De personages lijken in hun kaki kostuums en met hun pruiken recht uit de jaren zeventig weggelopen. Zo is er de linkse journalist (Youri Dirckx) die retorisch in de clinch gaat met de eloquente maar conservatieve Brits-Indiase schrijver Mr. Metha (een schitterende Willy Thomas). De zwarte journaliste (een afro-Mieke Verdin) slaat van de zijlijn gade hoe een jonge starlet (Ans Van den Eede) haar lichaam in de strijd werpt om beide mannen tegen elkaar op te zetten. Ondertussen probeert de kleine besnorde Scandinavaaf (Kristien De Proost) de conventie in goede banen te leiden, maar is het toch vooral de Senegalese spreker (Peter Vandenbempt) die met zijn speech de harten en geesten van de aanwezigen verovert.

Dat is nog maar de eerste laag van de voorstelling. Ergens halverwege valt de Indische backdrop en blijken we op een filmset beland te zijn. 'A map of the world' wordt zo heel erg meta: de acteurs spelen filmsterren die op hun beurt de congresleden vertolken. De regisseur (Peter Connelly) van het boeltje blijkt vooral weinig visie te hebben, waardoor de spanning tussen de acteurs op de filmset nog meer te snijden is dan tussen de diplomaten op de conventie. Het is zaak om je gedachten erbij te houden in deze gelaagde en bijna twee uur durende voorstelling. Maar als dat lukt, verveelt 'A map of the world' geen moment.

Zo helder als vorige Tristero-producties konden zijn, zo diffuus en intrigerend is 'A map of the world', omdat er niet één dominant thema is. Verschillende politieke onderwerpen komen aan bod, zoals het eenzijdige beeld van het Westen over de

derde wereld, de voorbijgestreefde Oost-West-tegenstelling in het licht van de opkomende multilateraliteit, en de bureaucratie bij koepelstructuren als de vlakbij de KVS gelegen Europese instellingen.

Achter de politieke standpunten die iedere rol op zo'n congres verdedigt, gaan ook veel persoonlijke verhoudingen schuil. 'A map of the world' werpt een blik in de coulissen van de macht en daarin schuilt haar dramatische kracht. Op een meer filosofisch niveau gaat de voorstelling ook over de 'leugenachtigheid van fictie'. Zo blijkt de al dan niet verzonnen visie die Mr. Metha in zijn verhalen over communisten schreef een struikelblok te zijn voor enkele congresleden die dreigden op te stappen. De link met de NGO's die de recente klimaattop uit protest verlieten, is snel gelegd.

In de jaren '70 was de wereld ongetwijfeld veel vatbaarder dan vandaag, nu we onderling op zoveel manieren verweven zijn in internationale netwerken. In het slotkwartier van de onvolprezen voorstelling 'Reset' van Tristero stond de verlamming die daardoor ontstaat al centraal, en ook in 'A map of the world' grossieren de makers in 'vele tinten grijs'. Want ook al is alles nu veel complexer, toch worden meningen steeds explicieter. Een figuurlijke terugkeer naar het subtiele kleurenpalet van de jaren '70 is een goede keuze om het schreeuwerige fluo van vandaag te nuanceren. Dat inzicht maakt 'A map of the world' een van de meer interessante producties van het seizoen, al is het niet de topvoorstelling geworden waar we stiekem op hadden gehoopt.

Filip Tielens

© Cutting Edge - 8 december 2013